Індекс 74393

Мал. К. ЗАРУБИ

— Все ти, бабусю, робиш в останню хвилину!..

Мал. В. ГОРБАЧОВА

— Давай на хвилинку поміняємось костюмами.

НА НОВОРІЧНОМУ МАСКАРАДІ

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Не знаю, чи можна показувати таку Снігуроньку дітям до 16 років.

— От роки летять! Здається ж недавно схопив догану за показники 68 року, як вже й за 69 рік строгача вліпили.

Мал. А. ВАРУТЮНЯНЦА

Мал. В. ЮЖНОГО

Мал. В. ЮЖНОГО

— Чоловіче добрий, я більше не можу! Це ж уже восьма вітальна телеграма зранку...

Мал. І. ЮГАНА

Ялинковий базар

Ялинок нема

Без слів.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

ВИНО

ВИНО

ВИНО

Зігрівся...

Мал. А. СВИНЦОВА

— Ми тобі покажемо, як нищити ліс!

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

— Розумієш, а на закуску грошей не вистачило.

Мал. В. ПЕТРОВА

Без слів.

Без слів.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

Мал. А. ГАЛІНСЬКОГО

— Штовхнув же мене біс на Новий рік цю маску одягти!

Перець

№ 24 (826). Рік видання 43-й

Ціна номера 12 коп.

КИЇВ. ГРУДЕНЬ 1969

З Новим роком!

НОВОРІЧНА ПРОМОВА ПЕРЦЯ ПЕРЕД ЧИТАЦЬКОЮ ГРОМАДОЮ

Йде хвилина остання —
Новий рік настає!..
Шлю свої побажання,
Шлю вітання своє
Всім, хто близько й далеко,
Всім у місті й селі:

Хай вам ходиться легко
По веселій землі!

При усякій погоді
Здоровенькі були!

Хай, біді незнайома,
Вам простелиться путь;
На роботі й удома
Справи лепсько ідуть.

Щоб у мирі та згоді
Всі ви, браття, жили,

Хай не лізе до хати
Все негоже та зле...

Ех! Кортіло сказати
Ще багато, але —
Б'є дванадцяту саме:
Рік закінчивсь! Ур-ра!..
І скінчився регламент,
Тож гукнути пора:

Вгору келихи повні!
За столи! За столи!..
З Новим роком, шановні!
Здоровенькі були!

РОЗКАЖІТЬ, БУДЬ ЛАСКА, ПРО НАЙСМІШНІШИЙ ВИАДОК, ЩО ТРАПИВСЯ З ВАМИ У 1969 РОЦІ

Я БУВ ТЕНОРОМ

Володимир АРКУШЕНКО, народний артист УРСР, актор Львівського драматичного театру імені М. Заньковецької.

Мабуть, ніхто з глядачів, які бачили мене на сцені, не підозрював, що я, драматичний актор, можу виступити в амплуа тенора. Не підозрював цього і я сам. А таке було.

Якось завітали ми в гості до солістки нашого Львівського оперного театру Валентини Герасименко. У розпал вечора господиня раптом схопилася:

— Ой, сьогодні ж — день народження Павла Петровича. Зовсім забула.

Вона тут же набрала номер телефону відомого співака — народного артиста СРСР П. П. Кармелюка, який живе на п'ятому поверсі того ж будинку, й почала вітати ювіляра. Потім, блиснувши очима, сказала в трубку:

— Павле Петровичу! Сьогодні до Львова приїхав з Італії драматичний тенор Джузеппе Мораліні. Він зараз у нас в гостях. Теж хоче сказати вам кілька слів.

Не встиг я опам'ятатися, як Валентина сунула мені в руку трубку. Робити було нічого.

— Пауло, салюто! — гукнув я, а далі почав стрімголов висипати всі відомі мені італійські слова: «Камарадо... крещендо... детермінато... сакраменто», переміжаючи їх італійськими, на мій погляд, звукосполученнями: «солямаре-носетенкло-тусохо-камірарлос-вівааморе...»

Делікатний Павло Петрович на це тихо говорив у трубку: «Спасибі, спасибі, дякую...»

А далі експресивний італієць, за моєю уявою, мав обов'язково заспівати. І я заспівав, прагнучи тягнути кожну ноту якомога довше. Гучно закінчивши: «Салюто, аревідерча!», — я повісив трубку.

За хвилину в дверях пролунав дзвінок. Розчулений Павло Петрович прийшов особисто подякувати гостеві. Містифікацію було викрито. Більше за всіх сміявся сам Павло Петрович, який тут же потягнув усіх до себе.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Остання!..

Телеграфне агентство Перця

ЮВІЛЕЙ БУДІВЕЛЬНИКА

ІЗЯСЛАВ Хмельницької області. (Наш кор.). Минуло два роки з того часу, як Ізяславський міжколгоспбуд спорудив нову баню в селі Білотині. Протягом цих двох років мешканці села встигли 99999 раз перемити кісточки голові Ізяславського міжколгоспбуду т. Потребенку за те, що він ще й досі не закінчив монтаж устаткування бані й не пустив її в дію.

Готуючись до стотисячного миття кісточок т. Потребенка, громадськість села придбала партію віників найвищого гатунку.

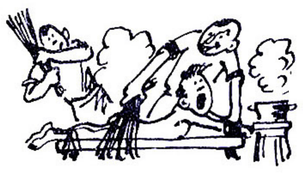

ВІЧНІ РУКАВИЦІ

УЖГОРОД. (Кор. ТАП). Місцеве учбово-виробниче підприємство домоглося значного успіху — освоїло випуск робочих брезентових рукавиць, яким практично нема зносу. Це, зокрема, підтверджують і монтажники та електрики Жданівського спеціалізованого управління № 118.

Секрет успіху ужгородців пояснюється тим, що в своїх пошуках вони керувалися загальновідомою істиною: будь-які речі, в тім числі й рукавиці, мають властивість не зношуватися від того, що на них дивляться. А на ужгородські рукавиці можна тільки дивитися, бо вони такі малі, що на руки не налазять.

БЕРЕЖЕНОГО БОГ БЕРЕЖЕ

ДНІПРОПЕТРОВЩИНА. (Наш кор.). Весело, винахідливо зустрічатимуть Новий рік у будинку Межівської інспекції держстраху. Кожному працівникові запропоновано прийти на свято з зеленим другом — ялинкою, яка б упиралась верхівкою в стелю. Страховики сподіваються, що при такій умові аварійна стеля не перешкодить їм дослухати до кінця вітальний тост.

АВТОРА!.. АВТОРА!..

БУРШТИН Івано-Франківської області. (Наш кор.). У Новому, 1970 році триватимуть розшуки секрету перетворення 8 тисяч карбованців у газоподібний стан. Секрет зник 2 роки тому при устаткуванні газгольдерів (газосховищ) у новому селищі енергетиків Бурштинської ДРЕС. Дощі так розмили халтурно спланований котлован, що газгольдери випливли з нього. І 8 тисяч крб. тільки пшикнули!

Поки дирекція ДРЕС збиралася відзначити автора пшику Б. О. Пасічника, він з начальника житлобудівельного управління перейшов на іншу роботу й забрав з собою і свій секрет.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

Без слів.

РОЗКАЖІТЬ, БУДЬ ЛАСКА, ПРО НАЙСМІШНІШИЙ ВИПАДОК, ЩО ТРАПИВСЯ З ВАМИ У 1969 РОЦІ

perec-ua.
perec-ua.
perec-ua.

ЯК МЕНІ ІНСПЕКТОР ДАВ ПРИКУРИТИ

Микола ЗАРУДНИЙ, драматург.

Влітку я повертався з Одеси. Біля Умані проїжджаю якусь автобусну зупиночку. І раптом міліцейський свисток. Зразу ж гальмую, за всіма правилами з'їжджаю на обочину, виходжу з машини і бачу: під низеньким кущем бузку сидить на колясці мотоцикла автоінспектор. Я підійшов до нього зі стандартною посмішкою шофера-любителя.

— Ваші права,— посміхнувся автоінспектор.

— Будь ласка,— посміхнувся я.

Інспектор дістав з кишені «компостер» на блискучому ланцюжку, взяв талон і, посміхаючись, запитав мене:

— На якій ви швидкості їхали?

— Шістдесят кілометрів,— відповів я не дуже впевнено.

— Припустимо,— посміхнувся автоінспектор чарівною білозубою посмішкою і... «компостер» клацнув у його руці, пробивши в моєму талоні малесеньку кругленьку дірочку.— Там перед зупинкою висить знак — швидкість тридцять кілометрів. Треба бути уважнішим, товаришу...— тут міліціонер прочитав у правах моє прізвище,— товаришу Зарудний. Це ж траса, все може бути.

Доводити щось автоінспектору було вже зайвим, я взяв права і мовчки пішов до машини.

—Товаришу Зарудний!— почув я голос автоінспектора і зупинився, готовий заплатити ще й штраф.

Міліціонер підійшов до мене і якось невпевнено запитав:

— Скажіть, будь ласка, ви... ви не пишете п'єс?

— Та пишу,— відповів я.

— Радий з вами познайомитися. Я грав у «Веселці» і у «Фортуні»... Сестра моя Маруся теж грала...

— Дуже приємно,— потиснув я руку аматорові.

— А я ж вам права той... га? Вибачайте, якби ж то знаття, га?

— Нічого, буває, — приречено сказав я.

— Буває, — гаряче підтримав мене інспектор, посміхаючись.—Давайте закуримо.

— Давайте...

Мал. К. ЗАРУБИ

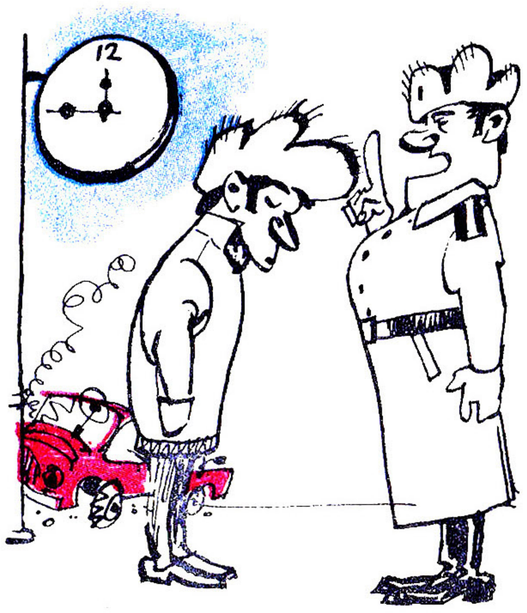

Мал. В. ГОРБАЧОВА

— А як ви догадались, що я осел!

Без слів.

Мал. А. СВИНЦОВА

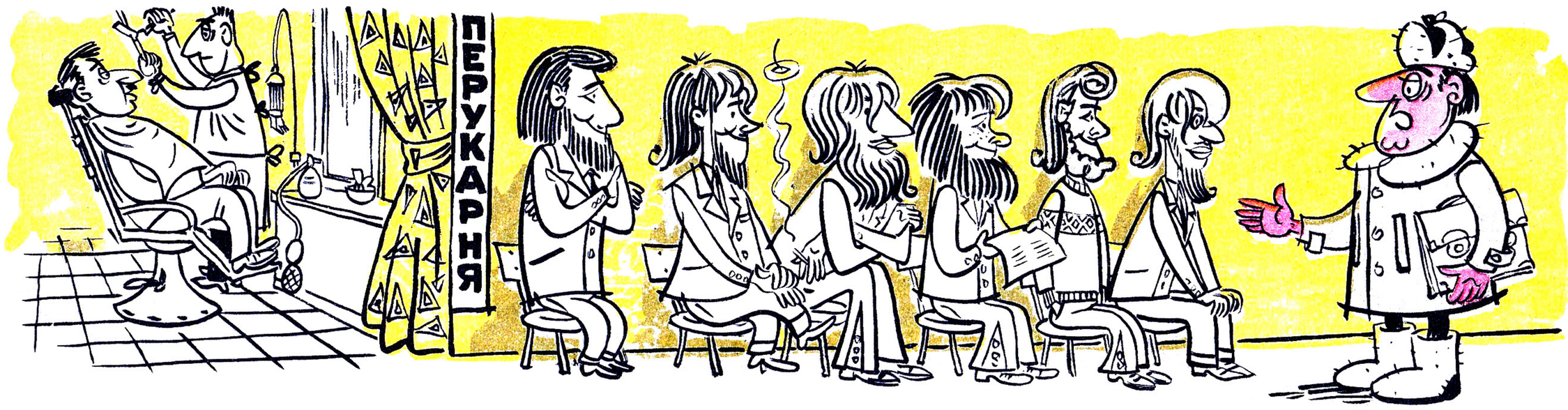

— Виручайте, хлопці: дідів Морозів не вистачає...

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Ні ладу, ні ряду, ловіть курку ззаду. Щось на зразок цього було й на станції техобслуговування Ізюмського районного відділення «Сільгосптехніка». Скрізь безладдя, хаос, неорганізованість. Попаде сюди людина, неначе в лабіринті заплутається, і нічого не доб'ється. А звернешся до керуючого відділенням Кравченка М. Г., той тільки руками розведе: самому, мовляв, теж важко розібратися, не по мені шапка.

Скарга про це надійшла до редакції «Перця».

Голова Харківського обласного об'єднання «Сільгосптехніка» т. Монах повідомив, що факти підтвердились. За серйозні недоліки в роботі Кравченка М. Г. увільнено від обов'язків керуючого Ізюмським райвідділенням «Сільгосптехніка».

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

Без слів.

Федір МАКІВЧУК

ГУМОРЕСКА

Сильний характер

— Не мороч мені голови своїм Найдою, — сердито обірвав мене Паша, коли я почав хвалити Миколу Найду. — Сила волі! Характер! Який там у чорта в нього характер? Драглі, а не характер! Десять років пив. Чорно пив. По тижню на роботу не виходив, часто й дома не ночував. Я тоді теж думав, що в нього характер.

Сидимо, бувало, в «ригалеті», п'ємо «боміцин», а я й питаю: «А що, Микольцю, на роботі тобі не влетить за прогул?» «Ха!—сміється,—знайшов чим лякати! Ти мені, Пашо, нагадуєш зараз одного хлюпика, котрий питав капітана корабля, чи не страшно йому по морях весь час плавати. — А що ж тут страшного? — здивувався капітан. «Ну як що, — каже хлюпик. — Бувають же всякі шторми на морі, буває, що весь екіпаж на дні морському гине»... Тоді капітан і питає хлюпика: «А ви не боїтеся кожної ночі в ліжко лягати?» «А чого це я маю ліжка боятися?» «Як чого? — каже капітан. — Статистика свідчить, що 99 процентів людей умирає саме в ліжку». Так що не будь, Пашо, хлюпиком і не задавай мені дитячих питань. Ти мій характер знаєш — пив і буду пити, хай навіть каміння з неба падає».

Потім десь він зник з мого виднокола. Місяців зо два його не бачив. Я вже, було, подумав грішним ділом, чи не стукнув його інфаркт — серце в нього поболювало останнім часом,—а вчора зустрів на вулиці. Чистенький такий, випрасуваний, поголений, при галстуку. Аж сяє весь. «Ну, кажу, на ловця і звір біжить. Пішли, Микольцю, перекинемо по гранчаку, а то на похмілля черепок розколюється!» «А я, каже, став у сухий док». «Як це розуміти? Що значить «сухий док»? — питаю. «А розумій так, що більше я не п'ю. Зав'язав». Я його аж за лоба помацав. Що стряслося? — питаю. «Нічого не стряслося, — каже, — просто самому гидко стало. Хватить—сказав сам собі і на другий день пішов лікуватися. Тепер людиною себе почуваю, і настрій добрий, і в сім'ї повний порядок, і на роботі шанують. Раджу й тобі, Пашо, кінчати. Будь мужчиною, прояви характер». Ти розумієш — цей нещасний недоносок, цей ренегат радить мені проявити характер! Розумієш — мені! Та ти знаєш, що таке характер? Мене з роботи вигнали, а я п'ю. Од мене жінка з дітьми відцуралися, а я п'ю! Мене з партії виключили, а я п'ю. На мене вже міліція косо зиркає, а я п'ю. Оце сила волі, оце характер! А йому, бач, гидко стало, і він галопом побіг уже в лікарню антабус ковтати. Карикатура, а не характер.

— А все-таки, Пашо, що там не говори, справжній характер таки у Найди, а не в тебе.

Паша глянув на мене такими очима, якими дивився, очевидно, Іван Грозний на свого сина перед тим, як його убити. Я аж одсахнувся від нього, а він по-мефістофільському розреготався на всю вулицю і простяг тремтячу руку.

— Ти, бачу, не в ладах з логікою. Дай краще карбованця. Піду пляшку «боміцину» вип'ю.

— А що таке «боміцин», Пашо?

— Є такий кріпляк — «Біле міцне». Дешевеньке винце, але смаковите. Горілка, знаєш, якось одразу з копит валить, а «боміцин» п'янить повільно і легко. П'еш, і в тебе такий настрій, наче тебе міністром призначили. Ну, спасибі. Бувай!

Бачте, який у Паші характер?

І ТУТ ПІДІЙШОВ КІНДЗЮЛІС...

Біля загсу розмовляють перехожі:
— А все ж для чоловіка не обов'язкова краса!
Тут підійшов Кіндзюліс і сказав:
— Певне, якщо він має власний дім та автомашину.

*

Сперечаються. Один каже:
— Друга пізнаєш тільки в біді...
Тут підійшов Кіндзюліс і сказав:
— І тоді, як він стає начальником!

*

Розмова велась про правила ввічливості:
— Чому господар проводжає гостей до самого порога?
Тут підійшов Кіндзюліс і сказав:
— Хоче впевнитися, чи вони справді пішли.

*

— Тільки після весілля чоловік дізнається, що означає одруження! — каже дружина.
Тут підійшов Кіндзюліс і сказав:
— Але вже, як правило, буває пізно...

*

— Ні один фотограф не зробить з мене точної фотокартки, — сердиться одна досить похилого віку і густо нафарбована жінка.
Тут підійшов Кіндзюліс і сказав:
— Так радійте!

З литовської переклав Г. ДЕМЕНОК.

м. Вільнюс.

ЗАПОВІДНИЙ ПАРКАН

У кожного своя мрія. Один виношує в серці яскравоблакитний образ власної мікролітражки і на дозвіллі перераховує зібрані гроші. Другому сняться блідорожеві широкоформатні сни, в яких дія відбувається у новій кооперативній квартирі. Третій... Третім був Дмитро Ничипорович Пустовойт, і мріяв він про великий паркан.

Мрії у наш час в основному збуваються. Збулася і давня мрія Дмитра Ничипоровича. Вона втілилася у двометрову огорожу навколо магазинів і тарного складу Мирівського сільського споживчого товариства, яким і керує вищезгаданий мрійник. Сталася ця радісна подія два роки тому в селі Ставах Кагарлицького району Київської області.

Зрештою, мрії — приватна справа кожної особи, навіть керівника споживчої кооперації. Але в даному випадку реалізація таємних задумів Дмитра Ничипоровича несподівано набула широкого громадського звучання. Оскільки вимріяним парканом він перегородив солідний шматок Центрової вулиці. чим позбавив значну кількість її мешканців можливості потрапляти додому як пішки, так і різними видами транспорту, включаючи велосипед.

Наступні два роки Дмитро Ничипорович присвятив наполегливій боротьбі за свою мрію проти зазіхань на неї з боку войовниче настроєних земляків. Оскільки ж боротьба відбувалася стихійно, Перець попросив Кагарлицький райвиконком внести в неї елемент організованості і водночас бути у ній арбітром. Райвиконком погодився і устами голови — товариша Мороза зобов'язав запеклого мрійника Д. Н. Пустовойта «в найближчий час перенести паркан ближче до магазину на ширину вулиці, чим створити під'їзний шлях...», а водночас запевнив Перця, що заходів вжито.

Але Дмитро Ничипорович не може просто так розстатися зі своєю вистражданою мрією. Тому він зробив райвиконкомові пропозицію-відповідь: оголосити територію, огороджену парканом, державним заповідником, що принесе подвійну користь: по-перше, прибуток від туристів, які, безперечно, забажають ознайомитися з цим унікумом; по-друге, буде збережена від руйнування виплекана мрія...

Судячи з того, що минуло вже чотири місяці, відколи товариш Мороз «вжив заходів», а Центрова вулиця перегороджена й понині, — райвиконком, очевидно, вивчає цю пропозицію.

В. ЧЕПІГА.

Мал. В. ГОРБАЧОВА

Без слів.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

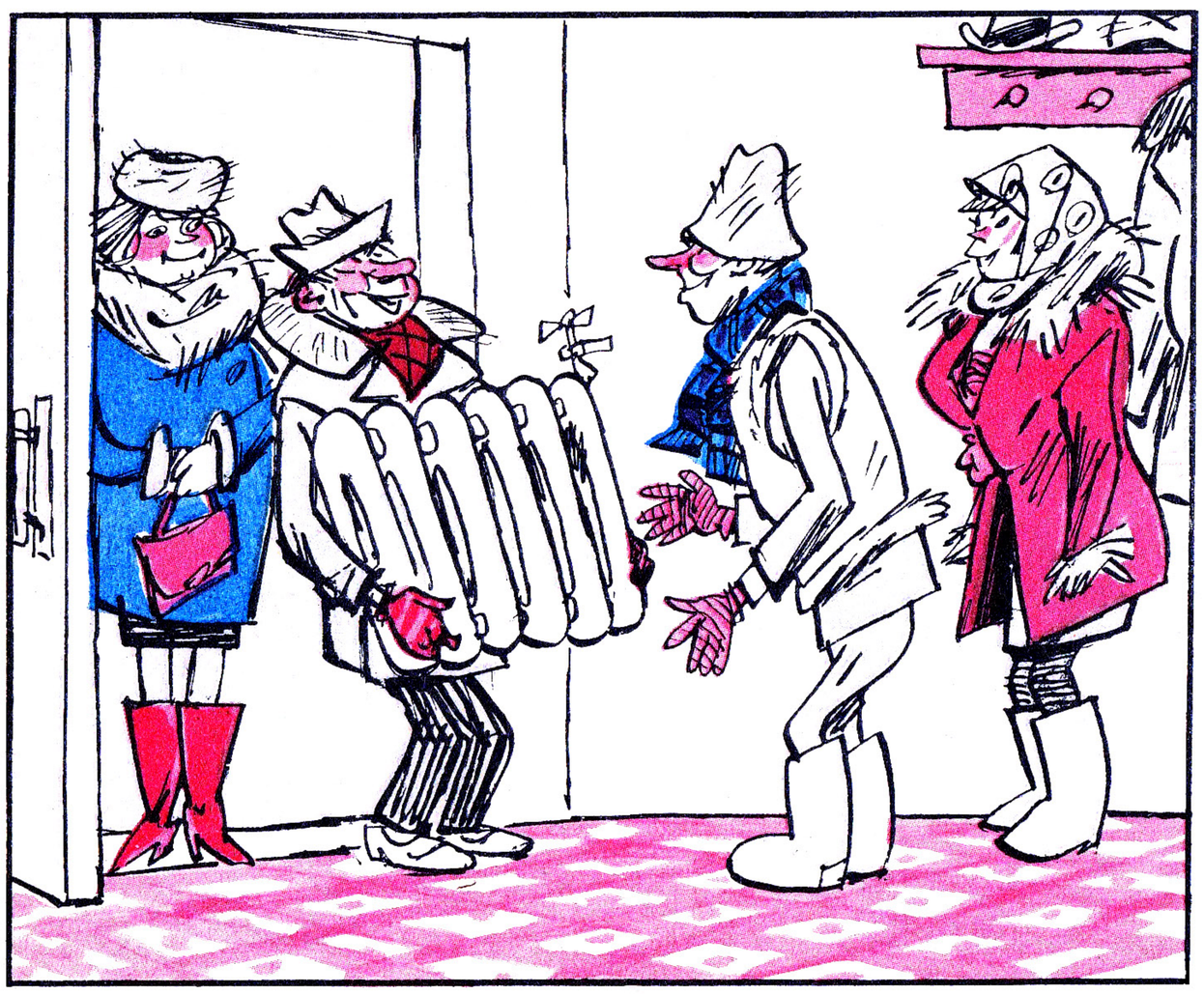

— Думаю, подарунок підходящий: сам недавно новосілля справляв...

ГАРЯЧА ДИСКУСІЯ

Яка новорічна ніч обходиться без пригод! Я так звик до новорічних сюрпризів, що майже не здивувався, коли за кілька метрів від дому грізний голос зупинив мене:

— Руки вгору!

Я почав мовчки роздягатися. Зняв пальто, піджак, краватку...

— На жаль, — протягую свого гаманця, — з собою у мене тільки сорок копійок.

— Ти що, жебраком мене вважаєш? — образився злодій.

— Що ви, просто, якби було, неодмінно дав би більше, — вибачився я.

— А мені ні гроші твої не потрібні, ні тим паче, твій мотлох.

— А що ж тоді?

— Порада. Я хочу з тобою порадитися.

Ми сіли на лаву, і він простяг мені сигарету.

— Бачиш цей будинок?

— На жаль, ні, — сказав я.

— Що, сліпий?

— Трошки.

— Тоді слухай: за двадцять метрів од цієї лави стоїть будиночок. Це ощадкаса. Як ти, мабуть, догадуєшся, я збираюсь її пограбувати.

— Ні, тільки не це, — заблагав я. — Що хочете віддам, тільки не вплутуйте мене в це діло. Я чесна людина...

— Бачу, тому-то і зупинив тебе.

— Але ж я не хочу бути співучасником. У мене дружина, діти...

— Не хвилюйся. Я тебе в долю брати не збираюсь, — сказав злодій. — Не люблю ділитися, і тому працюю сам.

— Але що ж тоді ви хочете?

— Поради! От як ти вважаєш: грабувати мені ощадкасу чи не грабувати?

— Якщо ви справді хочете знати мою думку, — почав я після хвилинної паузи, — то я б вам не радив.

— Це чому ж?

— По-перше, відповідати доведеться. Знаєте, зараз так добре працює карний розшук, що від нього не втечеш...

— А по-друге? — грізно запитав злодій.

— А по-друге, красти — це погано. Якось негарно...

— Ну, що таке добре і що таке погано, я й без тебе знаю, — образився злодій. — А карним розшуком мене не лякай, я вже ляканий-переляканий.

Грізний тон злодія примусив мене замовкнути.

— Ти резину не тягни, — порушив він мовчання. — Через дві години світати почне, а мені тільки на один сейф півгодини треба.

— Так от я ж і кажу, красти — це значить порушувати закон. А за це...

— Ти мені про закони не торочи, — заревів злодій. — Законник знайшовся! Дам зараз по пиці — оце тобі і всі закони. Я тебе як інтелігентну людину питаю: грабувати мені ощадкасу чи не грабувати?

— По-моєму, не варто, — сказав я.

— Чому це не варто? — запитав злодій таким тоном, що в мене аж у вусі засвербіло.

— Кожний мусить заробляти гроші чесно, — відважився я на відповідь.

— Тільки от що, — сказав він металевим голосом, — давай без натяків. — Я тебе прямо питаю: грабувати чи не грабувати?

— Ні, — прошепотів я.

— Що значить ні? — схопив він мене за комірець.

— Не грабувати!

— Ану повтори! — прохрипів злодій.

— Не грабувати, — ледве чутно вимовив я.

— Ану ще раз повтори, — витягнув він пістолет. — Рахую до трьох! Раз... два...

— Грабуйте, бог з вами, — прошепотів я.

Злодій, полегшено зітхнувши, сховав пістолет.

— Гаряча була дискусія, — він витер спітнілого лоба. — Та недаремно кажуть, у суперечці народжується істина. Я, наприклад, ніколи не починаю складних операцій, не порадившись із розумними людьми. Бо ж, відомо, один розум — добре, а два — краще...

Юрій ПРОКОПЕНКО.

Мал. К. ЗАРУБИ

— Думав, думав, що я забув дома, і згадав: жінку забув!..

РОЗКАЖІТЬ, БУДЬ ЛАСКА, ПРО НАЙСМІШНІШИЙ ВИПАДОК, ЩО ТРАПИВСЯ З ВАМИ У 1969 РОЦІ

ПОЖАРТУВАВ...

Валентина СОКОЛЕНКО, стюардеса Київського аеропорту Жуляни.

Якось у польоті приходить один пасажир до мене за перегородку й шепоче:

— Кондуктор, давайте зіграємо шутку. Розумієте, коло мене сидить пасажир, який летить не з нами.

— Як це не з нами? — питаю.

— Ну, не з нами. У другий бік. Переплутав. Не в той літак сів.

— Не може бути.

— Може бути. Давайте покепкуємо трохи, посміємося над гавою. Побачимо, що буде написано на його обличчі, коли він дізнається, що літак летить до Запоріжжя, а не до Львова.

— Не заперечую, — кажу, — але чи ви твердо переконані в тому, що літак летить саме до Запоріжжя, а не до Львова?

— Залізно, — відповідає.

— А що, — продовжую, — коли це все-таки ви не з нами летите?

— Ну, що ви! Я не такий роззява.

— І все ж мушу засмутити вас: літак летить не до Запоріжжя, а якраз до Львова. Так що — будемо жартувати?

У добре знайомому мені чотириповерховому будинку вечорами на сходах було темно. Мешканець приходив, повертав вимикач біля вхідних дверей — і на всіх поверхах загорялися лампочки. Вони сяяли дві-три хвилини (цього було досить, щоб добратися на свій поверх) і автоматично гасли. Кнопки-вимикачі були на кожному поверсі. Така мала домашня автоматизація приваблювала своєю простотою й зручністю.

Та минув час. Зіпсувалось реле — його вчасно не відремонтували, там, диви, випала кнопка — її своєчасно не поставили. І мала автоматизація поступово зникла.

Тепер тут все інакше. Мешканець, приходячи додому, не переобтяжує себе вмиканням світла — воно яскраво горить цілу ніч (а коли двірник, зайнятий іншими важливими справами, забуває крутнути вимикач, то лампочки горять і до полудня). Це дає можливість усім мешканцям у будь-який час і на будь-якому поверсі прочитати схвильований заклик: «Економте електроенергію!». І мешканцеві приємно, що про нього турбуються, що його прагнуть безперервно виховувати. Жаль тільки, що з свого боку він нічого практичного для здійснення цього справедливого заклику зробити не може.

ЕКОНОМТЕ ЗАКЛИКИ!

Нам часто доводиться читати й інший популярний заклик: «Бережіть житловий фонд!» Вивчаючи його, я, наприклад, завжди даю собі урочисту обіцянку не обдирати у власній квартирі штукатурку, не топити печі паркетом і не вирізати ножем на підвіконнях сентиментальних афоризмів на кшталт: «нема в житті щастя». Що саме ще можна було б зробити для святої справи збереження житлового фонду, я довго не знав.

Та коли в будинку тріснула якась внутрішня труба і на стіні почала чітко вимальовуватись мокра пляма, я відразу подзвонив у домоуправління й попередив, що фонд псується. Після того дзвонив ще кілька разів. Можливо, слюсар у цей час був зайнятий виготовленням наочної агітації або розробляв проект зобов'язань мешканців по збереженню житла, але з'явився він днів через десять, коли стіна вже добряче розмокла. Плями на стіні, щоправда, не видно: її завісили великим плакатом: «Бережіть житловий фонд!»

Завдяки широко розповсюдженим повчальним закликам, я вже напам'ять вивчив, що через струмінь завтовшки з сірник за добу марно виливається майже півтори сотні літрів води. Це теорія. А практика показує, що, поки з'явиться викликаний для ремонту крана майстер, через той тонюсінький струмінь встигає витекти й дві, й три тонни води.

Чи не задумувались ви над тим, чому, скажімо, на станціях метрополітену, де нема настирливих табличок «не смітити!», ніхто не смітить. У той час, як в інших місцях, рясно усіяних подібними табличками, повно бруду. А тому — розкрию секрет, — що в тих «інших місцях» забули поставити урни. На них не вистачило грошей. Чи не витратили їх, бува, на таблички?!

Отож, ризикуючи накликати на свою голову гнів ентузіастів наочної агітації та охоронців фінансової дисципліни, хочу все ж висловити таку думку: чи не варто гроші, віднесені по статті наочної агітації, які витрачаються для розвішування малоефективних закликів, пустити на іншу статтю — на оплату ще одного слюсаря, ще одного електрика, які б своєчасно приходили рятувати воду, економити електроенергію, зберігати житловий фонд.

Розумію, що цей проект може викликати серйозні заперечення. Адже своєчасний прихід слюсаря — це буденна, непомітна для стороннього ока робота. Інша справа, коли стіни рясніють закликами. Це одразу помітно. Це, коли хочете, для будь-якої комісії — конкретні речові докази того, що «робота по вихованню трудящих у дусі бережливого ставлення до житлового фонду, електрики, води ведеться на належному рівні».

Прошу правильно зрозуміти мене: я зовсім не противник наочної агітації — дійової, розумної, корисної. Я проти тої, що створює видимість роботи, маскуючи недбальство і нехлюйство. Щоб остаточно переконати читача в моїй прихильності до справжньої наочної агітації, я й сам пропоную виготовити в потрійній кількості й повісити в зацікавлених організаціях гарно оформлені великі плакати: «Економте заклики!»

О. КРУКОВЕЦЬ.

Мал. И. КОГАНА

Без слів.

СОКИРА, ЯКОЇ НЕ БУЛО

Ще тижнів за три до Нового року Марія Семенівна почала потроху гризти Івана Івановича.

— Що ти собі думаєш? Люди вже дістають ялинки, а в тебе й за вухом не свербить.

Іван Іванович намагався підвести під свою бездіяльність наукову базу.

— Зараз візьми, то з неї голки обсипляться, буде штурпак штурпаком стояти, кому це потрібно?

Але Марію Семенівну нелегко було збити з пантелику.

— Поставимо на балконі і нічого, не обсиплеться. Ти, головне, ялинку дістань, а решта — не твоя печаль.

Якось увечері до них зайшов Стопацький. Розмова сама собою з'їхала на ялинки та зустріч Нового року.

— Розумні люди роблять як, — повагом говорив Стопацький, з огидою сьорбаючи чай, — розумні люди роблять як? Розумні люди встають вдосвіта і першою ж електричкою шмаляють у район Боярки чи Малютинки. Пойняв? А там на руках у пацанів купляють ялинки екстра-шиклюкс-класу. Пойняв? Тільки мішка треба взяти з собою, бо міліція та дружинники присікають цих негоціантів і можуть ялинку конфіскувати. Хто тебе знає, чи ти купив ялинку, чи сам везеш продавати. Пойняв?

Перспектива вставати вдосвіта, їхати чортійкуди, мати багато шансів на неприємні контакти з міліцією зовсім не всміхалася Івану Івановичу, і він несміливо натякнув, що, мабуть, в місті будуть ялинкові базари, як і минулого року.

— Брось! — махнув рукою Стопацький і з ненавистю подивився на чайник.

А Марія Семенівна тільки руками сплеснула:

— Бачили, який розумний? Та що ж там буде, на тому базарі? Самі штурпаки? Йому, бачте, ліньки встати вдосвіта. Нічого не вийде, встанеш, спати я тобі не дам!

І не дала, розбудила. Ні автобуси, ні тролейбуси ще не ходили, і до самісінької електрички Іван Іванович тьопав пішки. Було холодно, хотілося спати, тротуар обледенів, і поки Іван Іванович сів у вагон, то прокляв усе на світі, а найперше — язическький, варварський звичай зустрічати Новий рік обов'язково з ялинкою.

Але йому колосально повезло. Десь на третій чи на четвертій зупинці ще з вікна вагона Іван Іванович помітив те, що шукав. Недалеко від перону, просто в снігу, стояв хлопчисько і тримав за чубчик красуню ялинку. Іван Іванович підбіг до нього і, задихаючись, запитав:

— Продаєш?

— Умгу, — шморгнув носом хлопчина.

— Скільки хочеш?

— Сім.

— Карбованців?

— Ні, копійок! — зухвало пхикнув хлопчисько.

Був він хоч низькорослий, але якогось невиразного віку. Про таких кажуть: «Маленька собачка до старості щеня». Хлопцеві могло бути і дванадцять, і всі шістнадцять років, але відчувалося, що це «негоціант» зі стажем.

— Та май же ти бога в серці, — гарячкував Іван Іванович, — на ялинковому базарі...

— Ну й купляйте на ялинковому базарі, — грубо перебив його хлопчина, — ви спочатку скажіть, чи знайдете на ялинковому базарі таку красуню!

Ялинка й справді була гарна. Струнка, пухнаста, дуже симетрична і в міру невисока, якраз для малогабаритної квартири. Але й сім карбованців теж гроші. І не малі. Іван Іванович торгувався завзято. Вдалині почувся стукіт коліс електрички. «Перехватять!» — стурбовано подумав Іван Іванович.

— Ну кажи остаточну ціну! І не по-моєму, і не по-твоєму!

— П'ять карбованців!

— Совісті у тебе на п'ять копійок!

— Не хочете, не треба. Зараз її у мене з руками відірвуть, — хлопчисько кивнув у бік електрички.

Іван Іванович і сам це розумів, то, не торгуючись, встромив йому в руки п'ятірку. «А яка ж красуня!» — аж пританцьовував навкруги ялинки Іван Іванович, милуючись покупкою.

Але, скільки не милуйся, треба ж повертатись додому. Іван Іванович обережно відпустив ялинку і почав розгортати мішок. Ялинка навіть не поворухнулася. Мабуть, хлопчина глибоко застромив її в сніг. Іван Іванович розгорнув мішок і потяг ялинку до себе. Вона не подавалася. «Оце запхнув, — подумав Іван Іванович, — і вийняти не можна». Він смикнув сильніше, але ялинка стояла непорушно. «Мабуть, примерзла», — вирішив Іван Іванович і почав руками розгрібати сніг навколо ялинки.

За цим заняттям і застав його лісник.

— Ні, люди остаточно совість втратили, — почув Іван Іванович у себе за спиною, — одійшов би ти хоч на десять кроків у ліс, так ні ж, біля самісінької платформи рубає. От за таке нахабство настою, щоб подвійний штраф злупили.

Іван Іванович звівся, не розуміючи, чого від нього хочуть.

— Я купив, — пояснив він. — За п'ять карбованців!

— Мішок бачу, а де сокира? Купив! За п'ять карбованців!

— Ось тут хлопчина...

— Хлопчина? Де сокира, питаю?

— Я купив...

— Кому ви голову морочите, — аж розсердився лісник, — який там хлопчина! Чому цей хлопчина заодно вам гектарів десять лісу не продав? Ви ж бачите, що ялина росте?

Тільки тут Іван Іванович зрозумів, що його хитро і підло ошукали. Так ось чому не піддавалася ялинка! Вона не примерзла, вона просто не була зрубана, росла собі й росла, а хлопчина навмисне притримував її за верхівку.

Івану Івановичу стало шкода себе, шкода недоспаної ночі, шкода п'яти карбованців, але він розумів, що неприємності цим не обмежаться, і невміло виправдовувався:

— Я, розумієте... я підходжу, а він стоїть, продає... я...

— Де ви діли сокиру?

— Та зрозумійте, що не було у мене ніякої сокири! Я стою, а він... чи то пак, він стоїть, а я підбігаю... пацанчик тут був...

— Ой, був, та й нема, та й поїхав до млина. Ну, добре, сокиру ми потім знайдемо, ходімо, виправдовуватись будете в міліції.

І довелось Івану Івановичу виправдовуватись в міліції. По очах чергового лейтенанта він бачив, що йому не вірять, але на всі його пояснення лейтенант схвально і ввічливо кивав головою. Коли Іван Іванович закінчив свою скорботну розповідь, лейтенант замріяно запитав:

— А все-таки, громадянине Вантюх, куди ви поділи сокиру?

І хто його знає, чим закінчилася б ця безглузда пригода, коли б у кімнату чергового лінійного відділення не зайшов літній старшина. Він наче краєм вуха вислухав історію, вдруге переказану Іваном Івановичем, і дозволив собі втрутитися:

— Пробачте, товаришу лейтенант, але схоже на те, що громадянин не бреше... кгм... я в тому розумінні, що він каже правду. Я знаю, чиї це штучки. Є такий Генка Бондик з Мотовилівки, це він так ялинками торгує. Торік він тричі вислизав з моїх рук, але в цьому році я його обов'язково впіймаю.

Івану Івановичу порадили надалі купляти ялинки на ялинковому базарі і відпустили з миром.

Вже біля самого дому Іван Іванович зустрів Стопацького. На плечі у того красувалася струнка ялинка.

— Майже без ніякої черги, понімаєш, на ялинковому базарі взяв! Повезло!

«За пупа б тебе взяло!» — люто подумав Іван Іванович і потяг ноги в під'їзд.

Микола БІЛКУН.

Мал. В. ЮЖНОГО

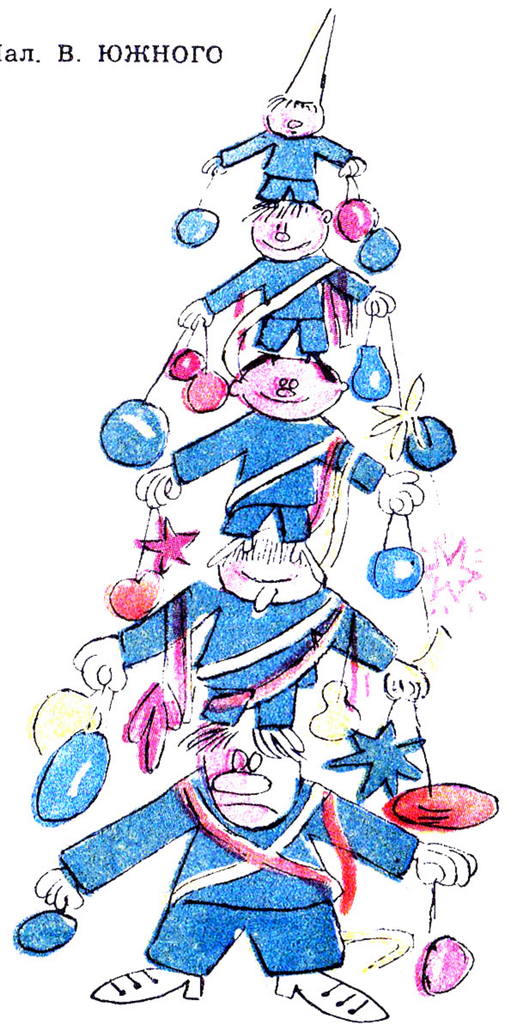

Ялинка в сім'ї акробата.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

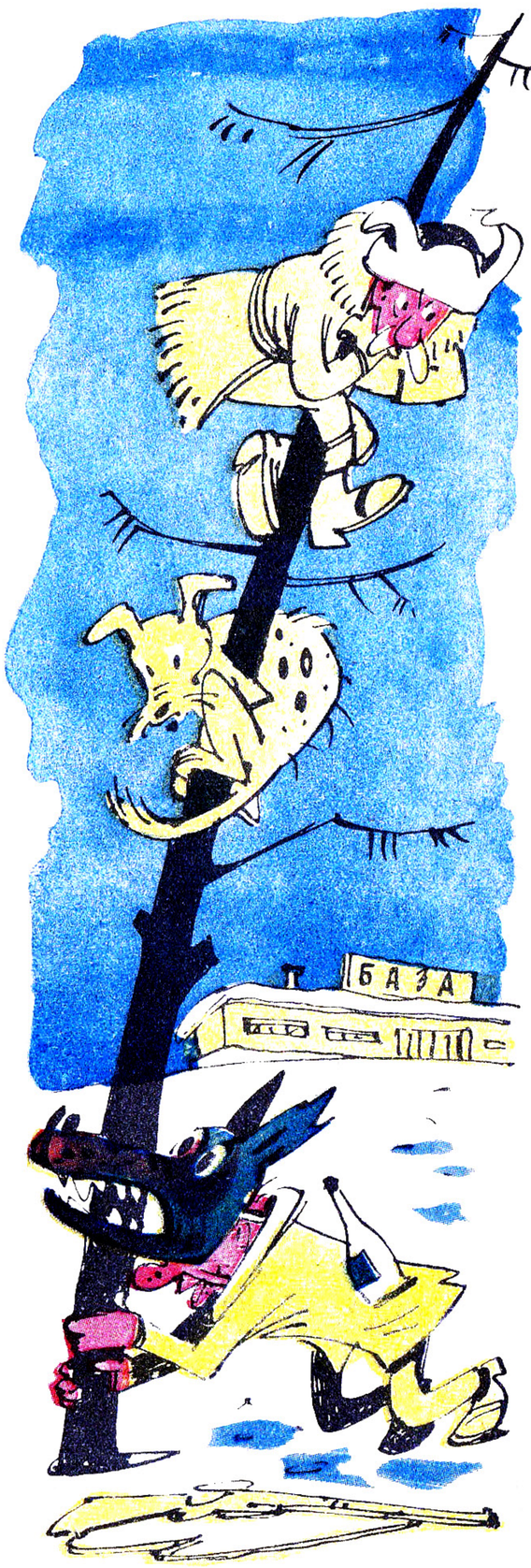

Без слів.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— У мене поки не заплатить, нікуди не піде.

regec-ua.
regec-ua.

РОЗКАЖІТЬ, БУДЬ ЛАСКА, ПРО НАЙСМІШНІШИЙ ВИПАДОК, ЩО ТРАПИВСЯ З ВАМИ У 1969 РОЦІ

СЮРПРИЗ

Любов ПРУДКО, кіоскер Жовтнево-Залізничного міжрайонного агентства «Союздрук» м. Києва.

Смішного ніби нічого не було. Було кумедне.

Приходить якось покупець. Під пахвою — пачка газет. Показує пальцем на газети, що лежать на прилавку, і каже:

— Дайте мені всі оці.

Люди у черзі здивовано перегляну-лися.

— Мабуть, розчехвостили, — говорить один другому. — То й скуповує, щоб менше читали.

— Розчехвостили, — каже, — та не мене. А того, який мене з роботи вижив. Тепер я йому буду сюрпризи робити. Щодня надсилатиму по пошті вирізку з фейлетоном.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— І цей запевняє, що він дід Мороз!

САТИРИЧНІ МІНІАТЮРИ

СКЛОЧНИЦЯ

Біда у неї — одна-єдина:
У дверях сусіда вузенька
щілина.

ВІНЕГРЕТ

Мішає дурень дьогтю в мед...
— Готую, — каже, — вінегрет.

ВОВЧЕ ВИПРАВДАННЯ

— Я з'їв лоша! Воно іржало
І спати людям заважало.

ДОПИТЛИВІСТЬ

— Ой-ой, це що вчепили
тут за штучку?—
Зраділа муха й сіла на...
липучку.

Володимир МАР'ЯНИН.
м. Чернівці.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

На Коростенському молокозаводі Житомирської області розливали молоко в пряму розумінні цього слова. Розливали по підлозі, по подвір'ю. Все чомусь пляшки билися, а відповідальні особи чомусь з тим мирилися, на втрати продукції крізь пальці дивилися.

Про ці та про інші безладдя на молокозаводі надійшли сигнали до редакції «Перця».

Начальник Укрголовмаслосирпрому т. Мильников повідомив, що за серйозні недоліки в роботі Коростенського міського молокозаводу зняті з роботи директор т. Кругова В. І. і головний інженер т. Волковський І. Л.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

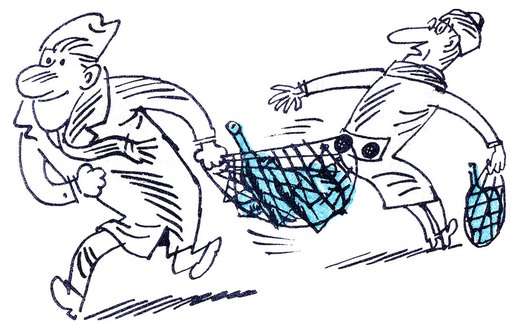

— Відпустіть! У мене ж теж гості!

1

В одному колгоспі, одного району, одної області, трапилася страшна пригода...

У ніч під Новий рік щось украло в тому колгоспі сторожа!

Був сторож і — як язиком його злизало.

У тому колгоспі по штату всього тільки вісімнадцять сторожів...

Не вісімдесят, а всього тільки вісімнадцять.

Сторожі між собою живуть тихо мирно, у згоді та злагоді.

Вони собі сторожують, сонце собі крутиться, трудодні собі йдуть...

Щоб коли-небудь виникла серед них, серед сторожів, янась там сварка, — то боже боронь!

Хіба як у підкидного грають та хтось не ту масть підкине. Але це буває дуже рідко, бо грають вони у підкидного так, що й у карти вже не дивляться — такі спеціалісти: дійшли вже до того, що без карт грають, а так — на мигах.

Отже, й сваритися нема причин.

Буває іноді, що стерегти нема чого, — так і з цього становища виходять: стережуть тоді один одного, щоб прогулів не було.

Одне слово, хороші сторожі, кваліфіковані і з чималим стажем.

Троє з них уже в похилім віці, стареньні, а решта — нічого, у доброму ще здоров'ї, і як не грають під коморою у підкидного, тоді борються — «навхрест» або «під силки», а як боротись не хочеться, тоді йдуть на товарно-молочну ферму:

— Ану, хто бугая підніме?

Бугай у тому колгоспі — сименталь, красунь бугай, Цезар називається, дев'ятсот вісімнадцять кілограмів на вагу, але характером плохий, сумирний, дається піднімати, тільни стогне.

Одному не вдалося ще підняти, а вдвох уже піднімають.

Тільки крекчуть, як піднімають.

Оленка Кленова, найкраща в колгоспі ланкова і найгостріша на язик комсомолка, кинула якось на засіданні правління:

— Та ви б нашим сторожам футбольного м'яча купили! Вони потренуються та Кубка СРСР нам виграють! Досить уже ім бугая піднімати!

Сторожі образились та на Оленну:

— Ти не дуже базікай! Що ми сторожі, то нічого, та не забувай, що я тесть, а я свекор, а я дядько, а я кум! Прикуси язика!

І так за дівчину взялися, що ямби не парторг із комсоргом, то, дивись би, й той... і ланку б одібрали!

Остап ВИШНЯ

У НІЧ ПІД НОВИЙ РІК

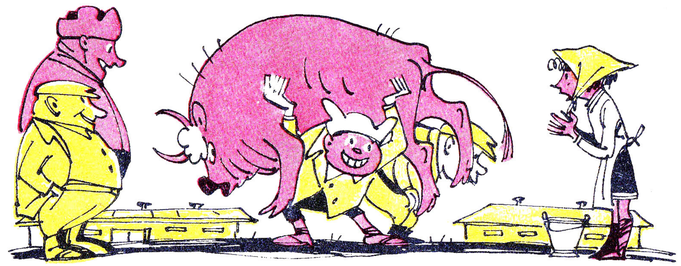

А так, взагалі, ще раз скажемо, сторожі дуже добрі й дуже кваліфіковані, просто-таки незамінимі.

І от одного з них під Новий рік щось узяло й ухопило.

Діло було, розповідають, так.

Під Новий рік сторожі вийшли на роботу вже після зустрічі Нового року, бо ніхто до дванадцятої години в колгоспі не спав, отже, боятися не було чого, та й злодії у цю ніч теж Новий рік зустрічають, так що можна не хвилюватися.

Зустріли Новий рік і вийшли сторожувати.

Цю ніч не грали в підкидного, не боролися та й бугая не піднімали, бо було важнувато. Походили, покалатали в калаталки, поприходили додому та й полягали спати.

І от другого дня дружина одного з сторожів зчинила гвалт:

— Нема чоловіка!

Люди-туди — нема! Уже й вечір — нема!

Подзвонили до району, викликали з міліції собаку-шукача Трефа, а воно тої ночі йшов сніг, сліди поприкидало, Треф побігав по дворах, підбіг до колгоспної комори, нюхнув і прянув до стогу колгоспного сіна, підбіг до стогу і почав одгрібати сіно. Гріб, гріб і вигріб свинячий оніст. Всі тільни:

— Тю!

А комірник потихеньку:

— Здох би ти йому! Де ти на мою голову взявся?

Оленна, що тут була, присунула:

— Дивись! І колоте, а в сіно заривається! Сказано, свиня!

— То воно з морозу! — посміхнувся міліціонер.

2

Крадіжка в колгоспі сторожа справила на всіх гнітюче враження.

Дружина весь час плаче, родичі й сусіди сумують.

Сторожі ходять хмарою:

— Не вберегли!

Скликали екстрене засідання правління, де ухвалили подвоїти штат колгоспних сторожів, щоб один штат сторожував колгоспне добро, а другий штат щоб сторожував перший штат.

* * *

— Чи могло таке трапитись? — запитали ми в свого знайомого мудрого колгоспника.

— Скільки в колгоспі сторожів? — він запитав.

— Вісімнадцять!

— Могло бути! — подумавши трохи, сказав мудрий колгоспник. — Могло вкрасти. Є кого красти!

— А що робити, щоб у колгоспі сторожів не крали?

— Єдиний спосіб — вибрати на колгосп одного доброго сторожа! — посовітував мудрий колгоспник. — Голову колгоспу!

— Що ж йому сторожувати? — ми до нього.

— Колгоспні трудодні! — твердо заявив мудрий колгоспник. — Ніхто тоді в нього сторожа не вкраде!

1950

ВАЛЕНТИН ВАЛЕНТИНОВИЧ ПРИЙШОВ НА РОБОТУ РІВНО О ДЕВ'ЯТІЙ І...

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— Андрію Павловичу, який на вас чудовий костюм! Давайте негайно адресу ательє і скажіть, як звуть закрійника.

— Значить, так: «Динамо» підсилює напад, «Спартак» зміцнює захист, а в «Торпедо» все без змін...

— Ага, ага. Ні! Ні-і! Та ні ж! Не зробив. Не зробив — значить, не встиг. Повідомимо додатково. Все, товаришу, все...

— Значить, зайти у «Хімчистку», потім у аптеку. Буде зроблено. Ага. Сосисок взяти на вечерю і кефіру! Добре. І ще віднести туфлі до шевця! Ясно. Ага. Дати тітці телеграму! Зараз все буде зроблено. Ага, ага. Подзвонити Шапчинському! Все буде зроблено, моє сонечко, цілую тебе!

— Вітю! Це ти, старий тюхтій! Ну, як, негіднику, дихаєш! Слухай, старий бегемоте, влаштуй мені квиточки на фігурне катання! Влаштуєш! Ну, дружньо ляскаю тебе по лисині! Привіт, старик!

— Ого! Без десяти шість! Пора, пора! А то, як кажуть, від роботи коні дохнуть.

Перченя

ХВАЛИВСЯ ЗАЙЧИК

Під кущем затишним
у ліску
Ой, хвалився Зайчик
Їжаку:
— Я такий: у світі все
зроблю.
Хочеш? Вовка хижого
зловлю.
Хочеш?.. — Тільки що це?
Зайчик зблід:
Він побачив свіжий
вовчий слід.

МУРЧИК

— Де ти, Мурчику, блудив?
Котик очко мружить:
— Я? Мишей всю ніч ловив,
Натомився дуже,
Дайте сісти, з ніг валюсь.
—
А в кота — в сметані вус.

ПРИДУМАВ

— Татусю, поможи —
Задача важкувата.
— Над нею думав ти?
— Весь вечір думав, тату.
— Придумав, певно, щось?
— Придумав, так, аякже:
Як не розв'яжеш ти,
То мама не розв'яже.

Григорій ХРАПАЧ.

ЧИМ ХАТА ДИВИТЬСЯ

Трирічний Івасик ішов з татком у гості до хлопчика Юри. Коли завернули в провулок і показався Юрків будинок, Івасик вигукнув:

— Тату, дивись: он Юркова хата вже нас бачить.
— Як же вона може бачити?
— А вікнами...

А. ШЕЛУДЯК.

ДОЧЕКАЄМОСЬ ВЕСНИ

Вибіг Сергійко у двір, глянув — Михась на спині у снігу лежить, ще й живіт сніжком притрушує.

— Я у ванні, — кричить, — лежу!

Поруч з ним Дмитрик борсається.

— А я плаваю!

Сергійко й собі у кучугуру — стриб:

— А я буду пірнати!

Весело — справжня веремія.

Надвечір у Сергійка температура — простудився. Мати йому:

— Будеш ще у снігу купатися?

— Ні-і... Дочекаюсь, коли з нього калюжі зробляться.

Л. ШИЯН.

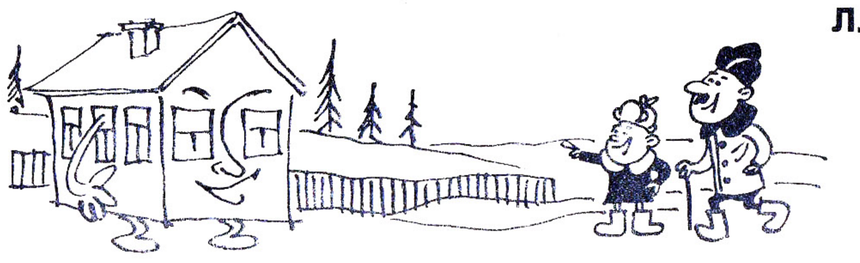

Пригоди Перченяти

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Літературні пародії та епіграми

МІЛІЦІЯ!

ЕПІГРАМА

Я ніжних слів не вмію говорити...
До всіх чортів! Знімай звання людини...
Хай заздрість йде під три чорти!..
Та йди-но ти під три чорти...
Ах ви, чортове насіння!..
Ну й труд! Як він мені остобісів...
І чагарі повиривав би к бісу...
І хоч до біса інструментів грає...
Стій, несе он-о холера...
Ні, ні, нехай біси дощі ухоплять...
Хе-хе, який там біс!..
Знає кожен сучий син...
І сниться таке, що хоч плюнь...
Надінь-но шапку й плюнь на листя трав...
Так будь же ти проклят! Хай донечка,
Хай син тобі плюнуть услід!..
Тьху на голову дурну!..

В. ЛАГОЗА, з книги «Сонячні цілунки».

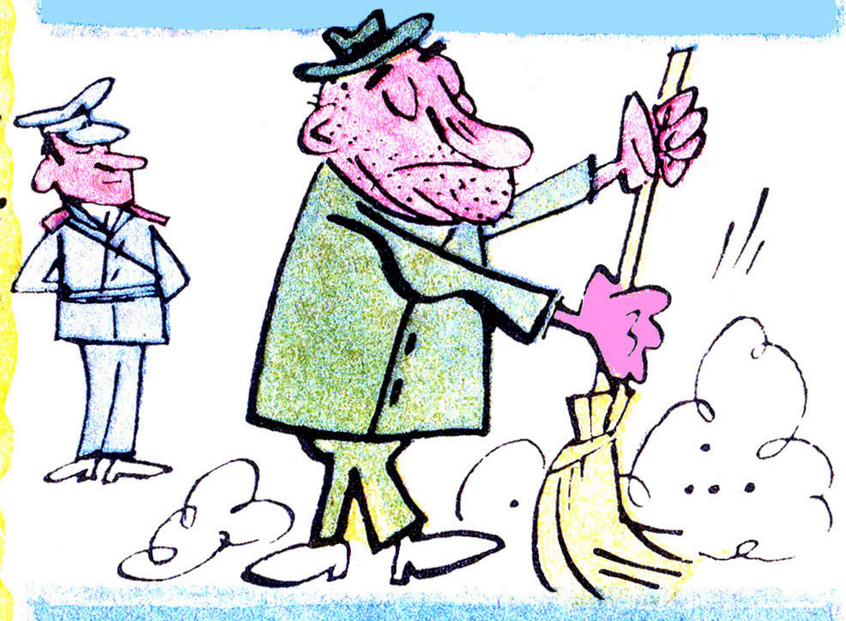

«Я ніжних слів не вмію говорити»..
Чи бачили такого молодця?
Зізнався і давай, як кажуть, крити
Та згадувати нечисть без кінця:

— Чортяки! Дурні! Сучий син! Холера!..
Поете, чи тобі набрид твій хліб?
Адже за хуліганство в нас тепера
Міліція дає п'ятнадцять діб!

Петро РЕБРО.

Юрій ІВАКІН

З ЦИКЛУ ПАРОДІЙ «2×2=?»

Степан **КРИЖАНІВСЬКИЙ**

НА МАГІСТРАЛЬНОМУ ШЛЯХУ

Багато хто говорить про наукову поезію, але ніхто не знає, що це таке. Наукова поезія — зовсім не те, що поезія науки і наука поезії. Відмінність між ними полягає в тому, що про наукову поезію писали Валерій Брюсов і я, про поезію науки Жюль Верн і я, а про науку поезії Буало і я.

З цього випливає, що наукова поезія є формою шукання істини засобами віршування, що його здійснює найбільш високоорганізована матерія — себто людська істота в особі поета.

Типовий, можна сказати, класичний зразок наукової поезії являє собою відомий вірш невідомого автора «Таблиця множення». Пройнятий гуманістичним пафосом пізнання істини — «скільки буде, якщо помножити одне число на інше?», вірш «Таблиця множення» реалістично розв'язує поставлену проблему, досягаючи сучасного характеру образності, де все більше помітні запозичення понять із сфери науки.

У вірші розгортаються сюжети, стикаються пристрасті, зав'язуються і розв'язуються драми ідей. «Скільки буде 2×2?» — драматично запитує поет і оптимістично відповідає: «4»! Бездоганною є художня форма «Таблиці множення». Як це добре сказано: «2×2=4», як це тонко висловлено: «2×3=6», як це точно визначено: «2×4=8»! Я без сумніву назвав би цей вірш одним із кращих віршів Андрія Малишка, якби він був його автором.

Мимоволі пригадується пророцтво Валерія Брюсова про вторгнення поезії в галузь точних наук. Цей глибоко народний, реалістичний і оптимістичний твір має велике науково-пізнавальне й виховне значення. Він лежить на магістральному шляху поезії, яка все більше поєднується з наукою і технікою.

СКРОМНЕ БАЖАННЯ

Прийде час лягати під
лопату —
То не треба жалібного щему...
Я хотів би вулицею стати
У майбутнім Харкові моєму.

Віктор КОЧЕВСЬКИЙ.
«Я хотів би вулицею стати».

Всім колись нам треба помирати,
І, як слід, обдумавши цю тему,
Я хотів би вулицею стати
У майбутнім Харкові моєму.

Я ж не пнусь в проспекти чи майдани —
Я скромняга, я не вередую.
І коли хоча провулком стану —
Це мене також цілком влаштує.

Хоч будинком! Щоб життя кипіло
Без квартирних чвар, у світлі згоди,
А коли і тут не буде діла,
То хоч би кіоском «Пиво-води»!

Юрій СТАДНИЧЕНКО.

м. Харків.

ЯВЛЕННЯ СВЯТОГО ІГОРА

Вже я лагідний, мов щойно
з ікон,
Кучер! з позолітки елегійно
дзвонять...
Я вийшов з церкви і засяв
Тисячолітнім ореолом...

Ігор КАЛИНЕЦЬ.
Із збірки «Вогонь Купала».
В-во «Молодь».

Коли я вийшов з церкви і засяв,
Гейби ікона маляра із Жовкви,
Сповита рястом та квітчастим шовком,
До мене збіглось сотки три роззяв.

Дивуються! Були пойняті шоком,
Неначе овни... Аж ся засміяв,
Відтак докинув: «Я — ваш гуртоправ!
Вподобали? Притьмом вина коновку!!!

Пощо нерушні?! Кволі... Щоб ви скисли!
Я ж гриднем був у князя Осмомисла,
Без ліку затопив поганських лодій

На морі та в залуквинах Дніпра...
А ниньки що? То все, либонь, не в моді!
Ото людиська! Жди від них добра!»

Микола ДАНЬКО.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

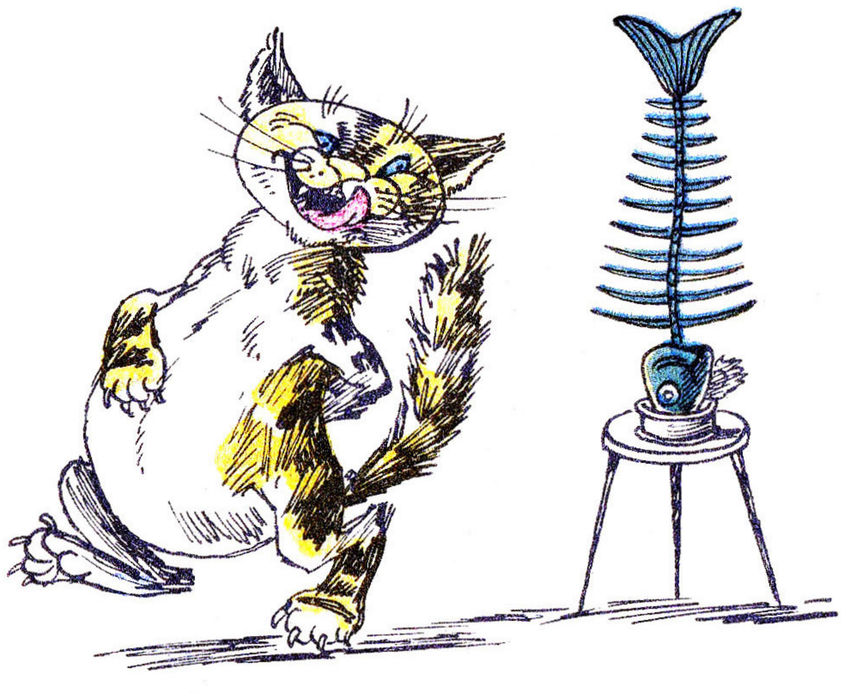

Без слів.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Заступник головлікаря по господарській частині Чернігівської районної лікарні на Запоріжжі Хлепітько Г. П. та головбух Архипов А. С. вирішили зробити і свій вклад у медицину. Вони наполегливо досліджували, який вплив на людину робить спиртне в робочий час. Як і належить справжнім ентузіастам, Хлепітько і Архипов дослідження проводили на собі.

Лист про це надійшов Перцеві.

Начальник Головного лікпрофуправління Міністерства охорони здоров'я УРСР т. Козлюк повідомив, що Хлепітько Г. П. і Архипов А. С. за пиятику в робочий час з своїх посад в лікарні звільнені.

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

СИЛА ЗВИЧКИ

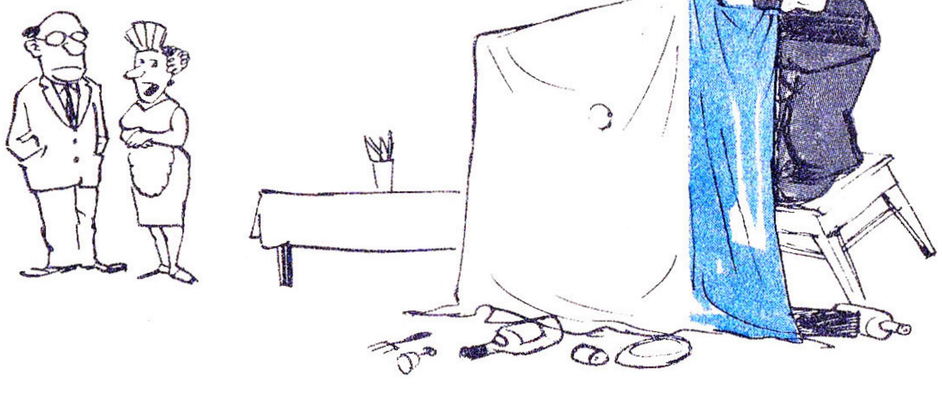

— Завжди так: як тільки вип'є — одразу його на виступ тягне...

«ПРИБИВ ПИСКОМ ТРИ ЛАТИ...»

(З оповідань про Леся Мартовича)

Одного разу, коли учні вже добре-таки притомились, прочинилися двері, і в клас вкотився, як бочка з-під пива, отець Гаврило. Діти зразу притихли, мов миші. Вони завжди з трепетом ждали уроку релігії. Тремтіли і завмирали не так перед самим панотцем, як перед його вишневою палицею, з якою він ніколи не розлучався. Вона частенько гуляла по спинах дітвори.

Миколка Гандрабатий, якому найчастіше перепадало, норовив завжди вислизнути з класу, як тільки помічав крізь вікно опасисту постать отця Гаврила. На його біду, панотець полюбляв, як і нині, появлятися у школі несподівано.

Своєю палицею отець Гаврило вмів послуговуватися краще, ніж досвідчений рибалка підсакою. Облюбувавши жертву, він обертав палицю загнутим кінцем, спритно закидав кавулю на шию ошелешеному рабу божому Василькові чи Михасеві, й не встигав ще той і писнути, як уже лежав долілиць на стільці, а панотець, ніби дбайлива газдиня, щиро заходився вибивати з його штанів ще позаторішню пилюку. Торговицька дітвора називала позаочі свого душпастиря гицлем...

Коли отець Гаврило вкотився до класу, учні зірвалися з місця і врізнобій закричали:

— Слава Ісусу Христу!

— Навіки слава, -- хитнув їм лисиною панотець і поклав на стіл капелюх і палицю. — Пані добродійко, — звернувся він до вчительки, — ідіть собі, прошу, до своїх, кгм, апартаментів. А я займуся трохи цими шибениками.

«Шибеники» прикипіли до місць, зіщулились. Кожен з них ладен був шмигнути під парту. Навіть кращі учні посоловіли. Лесь одним оком покосився на свого сусіда: Гандрабатий, спершись ліктями на коліна, з тугою дивився у вікно...

Отець Гаврило обвів клас суворим поглядом:

— Що я задавав вам того разу?

Панотець цього ніколи не пам'ятав.

— «Пом'яни мя, боже», прошу отця — вирвався Михась-Заяча губа.

— Ага, ага... Вивчили-сьте?..

— Вивчили-сьмо... — невпевнено прошелестів клас.

— Побачимо, побачимо... Ткачук!

Іванко схопився, як ошпарений, облизав пересохлі губи і пискливим, не своїм голосом почав читати. Він проказував цю довгу й нудну молитву такою скоромовкою, наче хотів її якнайскоріше позбутися. Видно було, що хлопець знає її на зубок. Недаром його набожна мама була старшою сестрицею в церкві!

— Добре, добре, — спинив Іванків млинок панотець і показав пальцем на передню парту. — Продовжуй молитву, Стефанючко!

Щупленька язиката Василинка Стефанюк густо почервоніла, ніби її зненацька зловили на поганому вчинку. Вона для чогось осмикнула спідницю, витерла рукавом носа і почала продовжувати молитву. Дівчина знала її нетвердо, а може, від хвилювання в неї язик заплітався. Вона часто заїкалась, ковтала слова, як галушки, спотикалась на незрозумілому, але брела відчайдушно вперед, наче людина, що хоче вирватись із трясовиння.

Отець Гаврило невдоволено крутив головою, плямкав губами. Він різко обірвав плутане патякання Василинки і кивнув у куток:

— На коліна!

Дівчинка голосно розплакалась і подріботіла в куток, ковтаючи сльози.

— Далі ти! — тицьнув отець палицею в груди Миколки.

Гандрабатий трохи зблід від несподіванки, поволі підвівся, аж парта заскрипіла, і, на диво всім, почав читати молитву без зупинки. Лесь з полегкістю зітхнув: молодець! Втри носа всім, Миколко!

Та Лесь радів за товариша даремно. Миколка так калічив слова, що отець Гаврило щомиті хапався за щоку, наче йому виривали здорового зуба. Раптом хлопець зупинився, ніби натрапив на колоду, яку ні обійти, ні об'їхати. Він спантеличено озирнувся на клас.

— При понтійському Пілаті, — пошепки підказав йому дальші слова молитви Лесь.

— Прибив писком три лати! — випалив Миколка.

Клас спочатку отетерів, а потім зайшовся реготом.

— Як ти сказав, бовдуре? — насупився панотець.

Миколка мовчав.

— При пон-тій-ському Пі-ла-ті, дурню! — по складах вимовив отець Гаврило. — Повтори!

— При попівській палаті, дурню, — скоромовкою пробурмотів до решти спантеличений хлопець. Він ніяк не міг збагнути, чого від нього хочуть.

— Кпиш собі, єретику? — побагровів панотець, і його палиця, як вудка, вихопила з місця Миколку.

Хлопець спробував вхопитися за парту, але це його не врятувало. Він уже лежав на стільці, а важка вишнева кавуля панотця затанцювала по його спині...

Леся наче щось підкинуло в парті. Він вибіг посеред класу і вчепився попові за руку:

— Отче парох! Не бийте! Миколка не винен. Він просто не зрозумів...

Очі отця Гаврила налилися кров'ю:

— Геть, щеня! Теж палиці захотів? — замахнувся на Леся, але не вдарив. Перестав катувати й Миколку. Мабуть, стомився...

— Залишишся, опришку, в школі, поки не вивчиш молитву! -- відсапавшись, сказав Миколці панотець і накинувся на учнів: — Ану, марш звідси! Щоб вашим духом тут не пахло!

Дітвора тихцем вислизнула з класу. Отець Гаврило зачинив на ключ двері...

Не встигли школярі ще й до церкви дійти, як їх догнав захеканий Миколка.

— Як же ти вибрався з класу? — оторопіла малеча.

— Х-ха, а вікно нащо? Висадив ліктем — і будьте здорові!

— Це тобі даром не минеться...

— А я більше до школи й кроку не зроблю. Все! З мене досить!.. А тому гицлеві в спідниці я відплачуся!

— Пхе, ксьондзові? Що ж ти йому годен зробити?..

— Ще не знаю, — похнюпився Миколка.

— Не журися, щось придумаємо, — поклав Лесь приятелеві на плече руку.

На торговицькій плебанії[1] був невеличкий садок. Всього кілька яблунь і одна-єдина груша. Але яка то була груша! У всій околиці не знайти такої! Стара, крислата, буйнолиста. Щороку щедро цвіла і плодоносила. Влітку, було зірвеш з неї плід, надкусиш і з огидою виплюнеш — оскома на цілий тиждень! А прийде пізня осінь — не налюбуєшся! Груші, мов кулаки, великі, соковиті. І жовті-жовті, як віск, солодкі, ніби медяні.

Любив отець Гаврило в таку пору похвалитися цією дивовижною грушею, мов першокласник писаною торбою. Хто б не зайшов, неодмінно візьме під руку і веде його в садок — милуйся, голубе, скільки душа прагне. Але нікому й покуштувати не дасть. Скупий був.

З цих дивних груш отець Гаврило чавив щороку декілька бочок вина. Ех і вино! Налле, бувало, в склянку, піднесе до очей, а воно, як той бурштин, переливається-іскриться всіма барвами. Потім вип'є, аж зажмуриться від насолоди і по череві себе погладить...

Ото ж на цю грушу й націлились Лесь і Миколка, щоб відплатити попові за синяки. Але доступитися до неї довго не могли. На ніч панотець прив'язував до груші величезного, як теля, Кудлая, а вдень сам, мов пес, пильнував її.

І все ж таки вони його перехитрили. Хлопці підстерегли, як отець Гаврило подибав до церкви на відправу — неділя ж! — і перемахнули через мур, видерлися на дерево й стали трусити. Груші, мов град, загупали на землю, соком бризнуло на всі боки. Великі, спілі плоди репались внизу, як бомби, і вмить перетворювались на суцільну кашу. Лесь глянув униз, і йому стало жаль: таке добро пропадає!

— Миколко, може, залишимо попові отих кілька груш на чубчику, га?..

— Труси всі! — люто зціпив зуби Миколка і переліз на іншу гілку. — Най пропадає! І так з цих груш, опріч попа, ніхто хісна не мав. Най тепер гицель теж п'є воду, як і його парафіяни!

Так вони лазили з галузки на галузку, поки не обтрясли грушу до решти.

..Коли отець Гаврило, повертаючись із церкви через садок, раптом наткнувся під грушею на купу драглистої каші, він пополотнів, схопився за серце, захитався і, напевно б, звалився без пам'яті, якби його вчасно не підхопили попід руки дяк і паламар.

— Господи, за що така кара? — стогнав панотець посинілими губами, коли церковні слуги примостили його обережно в покої на тапчані. — Що ж тепер я буду пити? Чим гостей почастую?.. Пошли, о боже, свої громи ясні на голови кривдників моїх! Амінь!..

...Тим часом попові «кривдники», примостившись під оборогом на пахучому сіні, на всі заставки уминали свіжий малай, тільки що витягнутий з печі Лесевою мамою.

Володимир БАНДУРАК.

[1] Плебанія — попівська резиденція.

РОЗКАЖІТЬ, БУДЬ ЛАСКА, ПРО НАЙСМІШНІШИЙ ВИПАДОК, ЩО ТРАПИВСЯ З ВАМИ У 1969 РОЦІ

Іван ДУБКО,
старшина-надстроковик
прикордонної служби

З НЕБА ЗВАЛИВСЯ

Коли тепер в салоні комфортабельного пасажирського лайнера запалюється гасло «Пристібніть ремінці!», я роблю це першим. У мене є на те неабиякі підстави.

...Було так. Зима. Дороги позаносило снігом. А з застави слід терміново доставити в загін пошту. У великому кожусі втиснувся у відкриту кабіну літака. Долітаємо до аеродрому. Розвертаємося на посадку. До землі, бачу, метрів сто буде. І в цей час відчуваю якесь полегшення. В мент зрозумів, що це мішок сповз із колін і вивалився з кабіни. Різко перехиляюсь за борт, щоб розгледіти й запам'ятати місце, куди впаде пошта. А літак у цей час заклав ще глибший віраж, і мені стало зовсім легко. З жахом усвідомлюю, що це вже вивалився з кабіни я сам.

З парашутом я ніколи в житті справи не мав. Тому не знаю, що саме відчувають парашутисти, коли летять у затяжному стрибку вниз головою. Я ж — добре це пам'ятаю — не відчував нічого приємного. Але раптом помітив, що лечу ніби повільніше і вже нормально, тобто вниз ногами. Потік повітря роздув мій кожух, який — дійшло до мене, почав правити за парашут. Вчепився щосили за рукави, аби його не зірвало.

Влетів я у великий замет. З головою. Підбігли люди й витягли мене з снігу. Хтось пошту підніс. Я повідомив, що почуваю себе нормально, і пішов до будинку аеродрому, куди незабаром прибіг і перелякани льотчик, який загубив необачного пасажира.

І коли мене попросили згадати найсмішнішу історію, то я згадав саме цю, хоч мені тоді — можете повірити! — було не дуже смішно.

Хлопчики про їхні порядки

НЕ ГІРШЕ ЗОЛОТА?..

Недавно в Федеральному резервному банку Нью-Йорка зібралися на поважну нараду фінансові тузи Сполучених Штатів. Промовці говорили про дивовижну стабільність долара, проголошували здравиці на честь директора Федерального банку і прийняли резолюцію — надіслати всім банкам і концернам світу красиво надрукований зворушливий лозунг: «Долар — не гірше за чисте золото», щоб там вивісили той лозунг на видних місцях.

По трудах оголосили перерву на кілька годин. Але фінансовим експертам було не до відпочинку — вони ламали голову над однією неприємною проблемою. В результаті після перерви нарада прийняла таку резолюцію: прохати Державний департамент добренько натиснути на уряди тих країн, які розплачуються зі Сполученими Штатами не золотом, а... паперовими доларами.

Висновки з цих двох рішень зробити неважко.

ГРИМАСИ ЖИТТЯ

Футболові та собачим перегонам — цим найпопулярнішим у Англії масовим видовищам — загрожує реальна небезпека з боку «гернінгу».

Не утруднюйте себе пошуками цього терміну в солідних тлумачних словниках, бо «гернінг», як явище, поширюється лише останнім часом. Отже, пояснимо: гернінг — це конкурси на найогиднішу гримасу, причому збирають вони чимало учасників і ще більше глядачів. Поважні леді й джентльмени, перш ніж потрапити до фіналу гернінгу, проходили через багатоступінчасті відбіркові змагання у графствах.

Національну першість завоювали жителі британської столиці — 53-річна місіс Черлотт Скіннер та 55-річний містер Ерні Емерик.

Коментуючи факт шаленої популярності гернінгу, англійська преса не без резону зазначає, що потяг до масового кривляння є своєрідною реакцією обивателя на лейбористську політику тривалого «остеріті» (тобто затягування ремінців).

ЄВАНГЕЛІЄ... ВІД ЛУКАВОГО

27-річний проповідник Кеннер Уільям Джонсон користувався у Нью-Орлеані репутацією вірного служителя господа бога. Він невпинно «сіяв розумне, добре, вічне», для чого частенько виїздив у сусідні міста.

Під час його чергової просвітительської місії поліцейським агентам у нью-орлеанському аеропорту закортіло зазирнути у валізу преподобного Джонсона. Ефект був разючий: під шаром євангельських текстів покоїлися наркотичні препарати. На суму понад сто тисяч доларів.

Порошки було передбачливо розфасовано у п'ять тисяч пакетиків для роздрібного продажу. Про всяк випадок святий отець тримав у кишені напоготові ще й автоматичний пістолет.

Недаром сказано (не у святому, щоправда, писанії): на бога надійся, а сам не лови гав.

НОВИЙ РІК У ГРЕЦІЇ

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

— Обійдемось без Снігуроньки...

МАСКАРАД У ШТАБ-КВАРТИРІ НДП

Мал. К. ЗАРУБИ

— Ці маски користуються у нас великим попитом.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

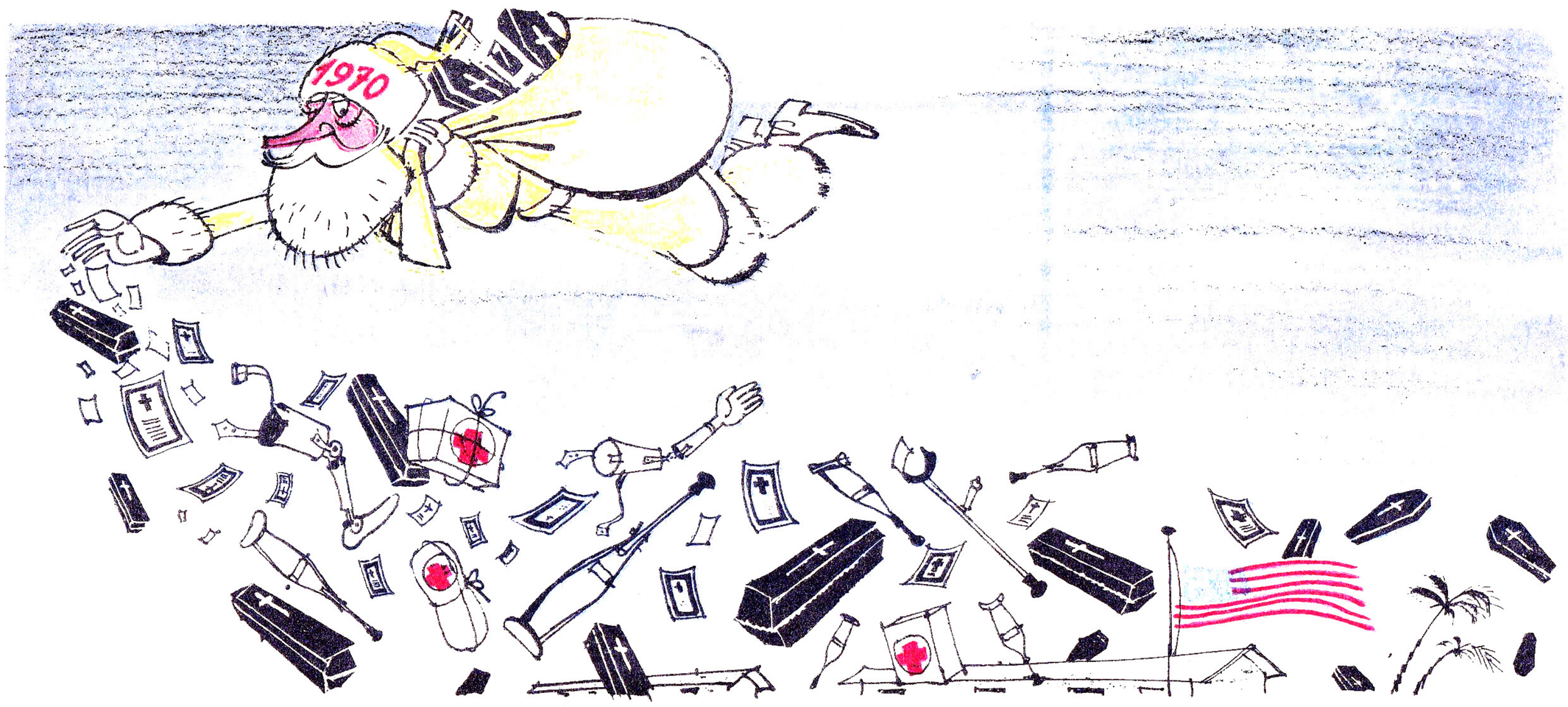

Новорічні подарунки Санта Клауса американським солдатам у В'єтнамі.

Друже Перче!

Зроби таку ласку, поздоров керівників тресту «Дзержинськбуд» з Новим роком. П'ятим роком їх невтомної роботи на Дніпродзержинському коксохімічному заводі по реконструкції... бані.

За всіма графіками, реконструкцію треба було закінчити ще в 1968 році. Однак, будівельники забули і про роки, і про строки, і про те, що багатьом робітникам помитися ніде. Працюючи як мокре горить, керівники тресту «Дзержинськбуд» наочно довели, що розлучатись з нашою банею найближчим часом і не збираються. Схоже на те, що вони до неї прикипіли навіки.

Може, Перче, хоч ти їх водою розіллєш?

В. ДУШКА,
робітник коксохімічного заводу ім. Орджонікідзе.

м. Дніпродзержинськ.

●

Чи доводилося кому так зустрічати Новий рік, як нам? І не раз, а двічі! Не вдаватимусь у деталі, але скажу, що перша зустріч — нового 1969 року — пройшла, як кажуть, на рівні. Ще в листопаді 1968 року ми одержали наряд на 60 тонн алебастру. Його в першому кварталі 1969 року мав відвантажити нам Микитівський алебастровий комбінат Донецької області. На зустрічі звучали оптимістичні тости, і всі передчували успішний ремонтний сезон.

Зовсім по-іншому виглядає в нас зустріч Нового 1970 року. Підсумовуючи зроблене, ми з прикрістю констатуємо: ремонтний сезон 1969 р. зірвано. Зірвано ремонт житлового фонду. Зірвано ремонт шкіл, лікарень і дитячих закладів. Злупивши з нас гроші за алебастр, Микитівський комбінат відвантажив його хтозна кому. Дев'ять місяців тривають марні розшуки. У червні 1969 р. начальник транспортного цеху комбінату т. Юдін теж обіцяв включитися в розшуки. Але, на жаль, перетворити його обіцянки на алебастр ми так і не змогли. Про які ж оптимістичні тости може тепер іти мова, коли на порозі не тільки Новий рік, а й новий зрив ремонтного сезону?!

Н. ГУРСЬКИЙ,
начальник Фастівської рембуддільниці № 4.

Київська область.

●

Кажуть, що один спеціаліст так пояснював принцип дії телефону.

— Це, — казав він, — все одно, що кішка: натиснеш на хвіст, а в іншому кінці чути голос.

Очевидно, тим же принципом керувалися і спеціалісти Черкаського обласного управління зв'язку, які (за гроші хороші, звичайно) — телефонізували наш колгосп. Бо з якого апарата не зніме трубку — скрізь чути щось дуже схоже на котячий вереск. Єдине, чого ми майже ніколи не чуємо по телефону, так це — людського голосу. Черкаські зв'язківці, однак, вважають, що це суща дрібниця.

Нам, Перче, дуже хотілося б і цією дрібницею скористатися, але ми не знаємо, що у таких випадках треба зробити і на чий хвіст слід натиснути. Може, ти підкажеш?

І. ЯНГОЛЬ,
головний бухгалтер колгоспу.

Колгосп «Дружба»
Драбівського району
Черкаської області.

●

Дозволь при твоїй допомозі висловити співчуття керуючому трестом «Кіровоградсільбуд» Д. М. Розіну — замість того, щоб як усі люди веселитися, Новий рік зустрічаючи, він, горопашний, мусить собі голову сушити. І то ось чому.

Ще 1965 року ввірене т. Розіну будівельно-монтажне управління № 7 (виконроб т. Нагорний) зобов'язалося будувати очисні споруди і каналізацію Бобринецькому сільськогосподарському технікуму.

Після цієї пам'ятної дати уже вп'яте старий рік кінчається, а тому старому будівництву кінця не видно. Тому-то перед новим роком і обсіли т. Розіна клопоти — мудрує, яку б це нову відписку скомпонувати на 1970 рік.

Єдине тільки втішає у цій невеселій ситуації: мордується чоловік усе-таки не даром — технікум давненько уже переказав трестові усі тридцять чотири з половиною тисячі карбованців. Не як гонорар за відписки-обіцянки, звичайно, переказав, але на це т. Розін не зважає.

А. МАЗУРОВ,
лікар Бобринецької санепідемстанції.

●

Народні усмішки

ЗАРІКСЯ...

Степан почав дуже часто заглядати в пляшку. Дружина щодня сварить, сусіди на нього пальцями показують.

— От з нового року, — каже Степан, — і в рот не візьму, в бік буфету навіть не гляну. В мене такий характер.

Настало перше січня. Іде Степан мимо буфету і не дивиться в той бік. Відвертається. Пройшов. Потім повернувся. Махнув енергійно рукою і каже до буфетниці:

— Ану дай чвертку, вип'ю за твердість характеру і витримку.

Повідомив М. А. ДІТКОВСЬКИЙ
з м. Житомира.

ШПИЛЬКИ ВИНУВАТІ

Мама будить свою дочку, котра пізно повернулась з новорічних гулів.

— Вставай, дочко, вже пізно.

— Ой, мамо, не можу!..

— Що з тобою, може, лікаря покликати?

— Ой ні, мамцю, ліпше покличте шевця, хай ті шпильки у туфлях наполовину зріже, бо я так танцювала, що через них аж ніг не чую.

Повідомив І. А. СВАРИЧЕВСЬКИЙ
з с. Юрківців Могилів-Подільського району Вінницької області.

ЩЕ ОДНУ

За новорічним столом випили по чарці, зав'язалася розмова. От Петро і питає:

— Іване, а якби випив ще одну чарку, зумів би працювати?

— Зумів би.

— А ще одну?

— Зумів би...

— Ну, а ще одну?

— Ні, тоді уже працювати не зумів би, але ще б командував...

Повідомив В. Б. ДЗИГМАН
з м. Тростянця Сумської області.

НІЧОГО ОСОБЛИВОГО

— Жінко, що це наші новорічні пироги якось незвичайно пахнуть? — спитав чоловік, зайшовши до хати.

— Ах, чоловіче, нічого особливого не трапилось, то я замість соди в тісто пудри насипала...

Повідомив Л. ДНІСТРОВИЙ
з с. Буків Сквирського району Київської області.

В АМЕРИКАНСЬКІЙ ШКОЛІ

— Джоне, чому ти запізнився? — запитує вчитель учня, який під час уроку зайшов у клас.

— Проводжав батька до В'єтнаму.

— Соромно обманювати, Джоне, — обурюється вчитель. — Бо твій батько загинув у В'єтнамі рік тому.

— І зовсім не обманюю, пане вчитель. Рік тому загинув мій перший тато, а сьогодні я проводжав третього.

Повідомив М. БОРЗАКОВСЬКИЙ
з м. Кілії Одеської області.

ВІНШУВАННЯ

Це було на саме різдво. Пішов Іван свого свата віншувати. Як тільки впустив Івана сват до хижі, той почав:

— Віншую вас, пане газдо, і сі святка відпровадити, других не дочекатися.

— Не мало би твоє слово моці, як жаба хвоста, — відмовив Іванові сват. — Що в тверезого на розумі, то в п'яного на язику.

— Сватку, — каже, — я не п'яний. А віншував я не вас, а сваху.

— Так би ти зразу і сказав, — повеселішав сват.

Повідомив В. ВОВЧОК
з м. Ужгорода.

МОЖЕ, П'ЯНА КЛЮНЕ...

Сидить рибалка над ополонкою, вудочку туди опустив і з пляшки горілку по краплі ллє. Раз у рот капне, другий в ополонку, раз у рот, другий в ополонку. Побачили те хлопчаки й питають:

— Дядьку, нащо горілку у воду ллєте?

— Може, яка дурна рибина хоч п'яна клюне...

Записав В. ЯРЕМЧУК
з с. Любара Житомирської області.

НАВІЩО Ж БАТЬКО?

Синок розпитує маму:

— Хто нам хліб дає?

— Земля, сину, земля.

— А ми, малі, де взялися?

— Лелека приніс.

— А подарунки хто нам дає?

— Дід Мороз.

— А навіщо ж ми тоді батька тримаємо в хаті?

Повідомив М. КОВАЛЬЧУК
з м. Вижниці Чернівецької області.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

— Що ж так стояти? Може, змикитимо на трьох?..

РОЗКАЖІТЬ, БУДЬ ЛАСКА, ПРО НАЙСМІШНІШИЙ ВИПАДОК, ЩО ТРАПИВСЯ З ВАМИ У 1969 РОЦІ

Я, МОЯ ДРУЖИНА І НАША МАШИНА

Михайло ЛОХОНЯ, бригадир садово-городньої бригади колгоспу імені Ілліча Шосткинського району на Сумщині.

Сам я — пристрасний рибалка. А що, скажіть, за рибалка, якщо він — не на колесах, тобто не має хоч такого-сякого транспорту?

Отож скромненький «Запорожець» був моєю голубою мрією.

Заробляємо ми з дружиною в колгоспі непогано: я — бригадир, вона — доярка. Дочка на заводі працює. Отож помаленьку і назбиралась потрібна сума. А тут і черга підійшла, вже й документи оформив — і раптом жінка моя Ганна Остапівна ні з сього, ні з того затялась:

— Не буде у нашім дворі тієї консервної банки! Коли вже щось купувати — так щонебудь путнє! Он «Фіати» вже скоро у продаж надійдуть — а ти будеш мені із тією сірниковою коробкою возитися! А як отой «Запорожець» так тобі вже до вподоби, то я його й по лотереї виграю!

Та й купила три лотерейних квитки.

Ну, думаю собі, одержав дулю з маком. «Фіат» — то журавель у небі, лотерея — ще гірше, а тут тобі, вважай, вже готова машина з-під носа вислизнула.

По-моєму ж і вийшло. Не бачити мені тепер ні «Фіата», ні «Запорожця», як власних вух. Бо 13 жовтня цього року один із куплених жінкою лотерейних квитків таки виграв. Але ж не «Запорожця», а... «Волгу».

Ох і підступний, скажу я вам, народ — оте жіноцтво!..

ЙОГО ВДАЛОСЯ ЗАТРИМАТИ...

Ф. В. БЕСПАЛОВ,
полковник міліції.

Одної осінньої ночі із темного вікна квартири на другому поверсі вискочив чоловік.

Сумніву не було — грабіжник! А може, й ще гірше.

На окрик постового невідомий шмигнув у найближчий неосвітлений під'їзд. Але постовому усетаки вдалося його затримати.

Як з'ясувалося, із вікна вистрибнув сам господар квартири, втікаючи від жінки. Своєї ж таки власної.

Мабуть, щось підозрюючи, дружина замкнула його в окремій кімнаті, і в такий спосіб він хотів вислизнути з-під її нагляду.

Так вдалося повернути жінці чоловіка, а працівникам міліції позбутися зайвого клопоту по розшукуванню «такого-то й такого-то мужчини, що при загадкових обставинах зник із свого ліжка».

Видно, й дружина втікача-невдахи знайшла певніший спосіб утримати його коло себе. І, безумовно, гуманніший, ніж ізоляція, спосіб, бо після цього не було випадку, щоб із того вікна хтось вистрибував.

Либонь, для повторної спроби втекти нема причин.

ПЕРОМ ПО ПЕРАХ

ПТАСТВО НЕ МОЖЕ...

Ми вже принагідно розповідали історію, в якій царську корону було перетворено на ворону, а потім на корову. Так дотепні друкарі ще до революції влучно й дошкульно висміяли царя Миколу II.

Звичайно, тим друкарям було легше. У них під рукою був такий вдячний матеріал, як Микола II і його корона. Висмикнули з неї по одній літері, і сатира на царя готова.

А от сучасним дотепникам з Новоархангельської друкарні (Кіровоградська область), щоб посмішити світ, довелося перекантувати музичний інструмент на царственну особу. Їм замовили надрукувати рекламу на нову кінокомедію «Білий рояль». А вони випустили в світ таке:

«У французького б і л о г о к о р о л я довга історія. Наприкінці XIX століття він переселився в Росію, в царський палац, пізніше цар подарував його бухарському емірові...»

На жаль, цю рекламу видано таким мізерним тиражем (2000 прим.!), що широке птаство позбавлене можливості гідно оцінити високу грамотність новоархангельських друкарів і разом з населенням місцевих птахоферм посміятися над перетворенням концертного рояля на «французького білого короля».

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ «Жертви неуважності» — у замітці під такою назвою («Перець» № 10 за 1969 р.) писалося про те, що керівники Харківського кераміко-трубного заводу відправляли свою продукцію, не додержуючись правил транспортування, що призводило до псування виробів. В результаті збитки від цього становлять 44 тисячі карбованців.

Секретар Харківського міськкому КП України т. Мисниченко повідомив, що за порушення технології виробництва і транспортування керамічних труб директор заводу Бугаєв І. Ф. та головний інженер Сівер Л. Я. оштрафовані.

★ Радіослухачі села Чемерполя Гайворонського району на Кіровоградщині поскаржилися редакції на незадовільну роботу Могильненського трансляційного вузла.

Про це у журналі № 15 за минулий рік було вміщено замітку «Таємничі сигнали».

Після виступу Перця радіолінію відремонтовано, а несправну установку ТУ-600 замінено новою.

Нині радіоточки працюють добре.

перець

Головний редактор Ф. МАКІВЧУК.
Редакційна колегія:
М. БІЛКУН, К. ЗАРУБА, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

Журнал «Перець» № 24 (826)
(на украинском языке).

Ціна 24 коп. на місяць.

Здано до набору 17. XI. 1969 р. Підписано до друку 2. XII. 1969 р.

БФ 11569. Зам. 06119. Тираж 1.700.000 прим.

ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції:
Київ-47,
Брест-Литовський проспект, 94.

Для телеграм: Київ, Перець.

Тел. 41-82-12, 41-83-46, 41-83-79.

Папір 70×108⅛. 1 пап. арк.
2 друк. арк.

Видавництво і комбінат друку «Радянська Україна», Київ, Брест-Литовський проспект, 94

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

Без слів.

Відсканував Іван ТОЛОКНЬОВ,
http://perec-ua.livejornal.com
опрацював Олег ЛЕСЬКІВ для спільноти: